Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθὸν παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα πρώτιστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσκηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Μαΐου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 22

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 161)

Ὡς τρελλὸς σχεδὸν ἀπὸ τὴν λύπην του, ὁ Ἕκτωρ ἐπέστρεφε μὲ κλονούμενα βήματα πρὸς τὴν ἄμαξαν, ὅταν αἴφνης διέσχισε τὸ πλῆθος ἓν παιδίον δεκαὲξ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν.

Ἐφόρει κάτι τι προσόμοιον μὲ στολήν, καὶ τόσον εἰς τὰ χαρακτηριστικά του ὅσον καὶ εἰς τοὺς τρόπους του, εἶχε τὸ ἐπιβάλλον καὶ ἀσχολοφανὲς ἐκεῖνο ὕφος, τὸ ὁποῖον προσλαμβάνουν συνήθως πρὸς ἐπίδειξιν οἱ ἐνασκοῦντες μικράν τινα καὶ ἀσήμαντον ἐξουσίαν. Προσήλωσεν ἐπὶ στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ Ἀκολούθου, ὡσὰν θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του, καὶ κατόπι πλησιάσας τὸν Ἕκτορα:

— Καλὲ αὐτὸς εἶνε ὁ Πρίγκιψ! ἀνέκραξεν, ὁ Πρίγκιψ τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας! Μήπως ἔχω λάθος;.. Δὲν εἶσαι... δὲν εἶσθε ὁ Ἕκτωρ Ἄλβας, ποῦ ἐμένατε ἄλλοτε εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρὰ-Τερέζας καὶ ποῦ εἶσθε τώρα Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος; Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί... μάλιστα... ἀπεκρίθη ὁ Ἕκτωρ παρατηρῶν τὸν νεήλυδα μὲ ὕφος μαρτυροῦν ὅτι ἐνεθυμεῖτο μὲν ἀμυδρῶς πως τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου, ἀλλ' ὄχι ἀκόμη καὶ τὸ ὄνομά του.

— Καὶ τί σας συνέβη; ἠρώτησεν ὁ νεανίσκος μὲ τὴν στολήν.

Τὸ ὕφος τῆς ἐρωτήσεως ἐμαρτύρει ἐνδιαφέρον, τοῦτο δ' ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἀτυχῆ Ἀκόλουθον. Ἄλλως τε εὑρίσκετο εἰς θέσιν, καθ' ἣν ἦτο πρόθυμος νὰ δεχθῇ βοήθειαν παρ' οἱουδήποτε. «Ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πιάνεται» λέγει καὶ μία παροιμία.

— Ἡ ἁμαξά μου ἐσκόνταψεν ἐδῶ-χάμω, εἶπε· μ' ἐπέταξεν ἔξω καὶ ἔχασα ἕνα γράμμα ποὺ το ἐπήγαινα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

— Γράμμα διὰ τὸν Αὐτοκράτορα! ἀνέκραξεν ὁ ἄγνωστος. Διάβολε! δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα!...

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγήν, προσέθεσεν:

— Ἀ! ὥστε αὐτὸ τὸ γράμμα ἐζητούσατε νὰ εὕρετε, κύριε Ἀκόλουθε, μέσα εἰς τὸν ἐλεεινὸν βόρβορον καὶ εἰς τὴν σκόνην αὐτοῦ τοῦ δρόμου;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ κλαυθμηρῶς. Δὲν θὰ ἐτολμοῦσα ποτὲ νὰ παρουσιασθῶ ἐμπρὸς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα μὲ ἀδειανὰ χέρια. Τί θὰ ἔλεγε;!

— Λυπηρόν! πολὺ λυπηρόν! ἀπήντησεν ὁ ἄλλος· καὶ τὸ λυπηρότερον εἶνε ποῦ βλέπω ὅτι ἐλησμονήσατε καθολοκληρίαν τὰ μαθήματα ποὺ ἐλάβατε ἐδῶ, εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν δρόμον, ὅταν ἤσθε μικρός. Δὲν ἠξεύρετε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις ποῦ πρέπει νὰ ψαρεύῃ κανεὶς εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ κυνηγᾷ εἰς τὴν θάλασσαν;

«Ἐγώ, καλέ μου ἀφέντη!; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ φυσερά.» (Σελ. 169, στήλ. γ'.)

Καὶ βλέπων ὅτι ὁ Ἕκτωρ δὲν ἐνδεικνύει τὰς παραδοξολογίας αὐτάς, ἐξηκολούθησε:

— Στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε πρὸ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, εὑρίσκεται μπροστὰ 'στὰ μάτια σας, μπροστὰ 'στὴ μύτη σας! Τώρα θὰ ἰδῆτε!

Τότε, εἰσδύσας καὶ πάλιν ἐντὸς τοῦ πλήθους, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πυκνοῦ, ὁδηγούμενος δὲ ἀπὸ διάφορα πονηρὰ βλέμματα, ἀπὸ ὀφθαλμοὺς ἡμικλειομένους ἐνδεικτικῶς, ἔκαμε πλῆθος ἐλιγμῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔφεραν ἐπὶ τέλους πλησίον ἑνὸς γέροντος, ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος μ' ἓν κοφίνιον, γεμάτον φυσερὰ πρὸς ἐπιδιόρθωσιν, ἵστατο παρατηρῶν τὴν σκηνήν.

— Νά τος ὁ κλέπτης σου! εἶπε πρὸς τὸν Ἕκτορα, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσῃ τὰ κινήματά του διὰ μέσου τοῦ πλήθους.

— Ἐγώ, καλέ μου ἀφέντη!; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ φυσερά.

— Αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος!; εἶπε συγχρόνως ὁ Ἕκτωρ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος μὲ τὴν στολήν. Αὐτὸς ἔχει τὸ γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος!

Ὁ γέρων τεχνίτης διεμαρτυρήθη καὶ πάλιν:

— Καλὲ τί λέτ' ἐκεῖ! οὔτε τὸ εἶδα, οὔτε τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτὸ τὸ γράμμα!

— Οὔτε τὸ εἶδες, οὔτε τὸ ξέρεις, κατεργάρη! εἶπεν ὁ νεανίσκος. Ἀμ αὐτὸ τί εἶνε!

Καὶ ἀπέσυρεν ἀπὸ τὸ κοφίνιον τοῦ γέροντος ἕνα φάκελον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποτεθῇ ἐκεῖ, ἐπάνω-ἐπάνω, ἀπὸ κάποιον βεβαίως, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ὑπεξήρεσε τὴν ἐπιστολὴν διὰ νὰ γελάσῃ ὀλίγον μὲ τὴν στενοχωρίαν τοῦ Ἀκολούθου, τὴν εἶχε χώσῃ κατόπι κρυφίως μέσα εἰς τὰ φυσερὰ τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου, διὰ νὰ παλλαχθῇ.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐσκέφθη ἀμέσως οὔτε ὁ Ἕκτωρ οὔτε πολὺ μᾶλλον οἱ ὑ-

πηρέται, οἱ ὁποῖοι, βλέποντες τὸν φάκελλον ἀναδύοντα ἀπὸ τὸ κοφίνιον τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ τῶν φυσερῶν, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν :

— Ἐστὴν Ἀστυνομία ! ἐστὴν Ἀστυνομίαν ! Ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος συλλάβετε αὐτὸν τὸν κλέπτην !

Ἐν τούτοις ὅμως τὸ ὕφος τοῦ «κλέπτου» ἐμαρτύρει τοιαύτην ἔκπληξιν διὰ τὸ ἀποδιδόμενον εἰς αὐτὸν ἔγκλημα, ὥστε ἐδέησεν ἐπὶ τέλους νὰ πεισθῶσιν ὅτι ἦτο ἀθῶος.

— Κύριε Ἀκόλουθε, εἶπε τότε ὁ νεανίσκος μὲ τὴν στολήν μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχετε ἀκόμη ἀνάγκην νὰ μαθητεύσετε ὀλίγον εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ δρόμου. Λησμονεῖτε ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε ἔνοχος, ἐκεῖνος ποῦ συλλαμβάνουν ; Νά, κάποιος ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐδῶ — ἐξηκολούθησε δείξας τὰ χαμίνια, τὰ ὁποῖα τοὺς περιεστοίχιζον καὶ τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο εὐφραινόμενα μεγάλως ἐκ τῆς σκηνῆς,—σᾶς ἔπαιξε αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ ποῦ ηὕρατε τὸ γράμμα σας, δὲν πειράζει ! ἂς πάῃ κι' αὐτό ! Συγχωρήσατε τὴν κακὴν ἀστειότητα ποὺ σας ἔκαμαν !

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἕκτωρ, λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ ἀγνώστου καὶ θλίβων αὐτὴν μετὰ ζέσεως. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας διὰ τὴν ἐκδούλευσίν σας. Πῶς ὀνομάζεσθε, παρακαλῶ ;

— Ὥστε δὲν μ' ἐγνωρίσατε ;

— Ὄχι' ἂν καὶ μου φαίνεται ὅτι κάποτε σᾶς εἶδα . . .

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα. Γιὰ σκεφθῆτε ὀλίγον.

— Τί ; . . . ἄ, ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν . . . Μήπως εἶσθε ; . . .

— Ναί, καλέ !

— Καλέ, εἶσθε ὁ . . . (παρ' ὀλίγον νὰ εἰπῇ «ὁ χάχας» ἀλλ' ἐκρατήθη') ὁ Πέτρος ; ὁ Πέτρος Πομπόνης ;

— Ὅλος καὶ ὅλος ! Ὁ πολίτης Πέτρος Πομπόνης, δοῦλός σας ! ἀπήντησεν ὁ ἄλλος ὑποκλινόμενος καὶ χαιρετῶν μὲ κάποιαν εἰρωνείαν. Μὴ νομίσετε ὅτι μόνον σεῖς ἐφύγατε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας, κύριε Πρίγκιψ, διὰ νὰ κάμετε τὴν τύχην σας παραέξω. Νά, κ' ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἴδιο. Τώρα εἶμαι κλειδοῦχος εἰς τὴν Φόρσαν !

— Εἰς τὴν φυλακήν ;

— Μάλιστα, εἰς τὴν φυλακήν' εἰς τὴν ἴδιαν φυλακήν, ποῦ θὰ ἔστελναν καὶ σᾶς νὰ πάρετε τὸ φρέσκο σας, κύριε Ἀκόλουθε, ἂν δὲν εὑρίσκατε τὸ γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος—δηλαδὴ νὰ εἰποῦμεν, ἂν δὲν ἐβοηθοῦσα ἐγὼ νὰ τελειώσῃ τὸ παιγνίδι ποὺ σας ἔπαιξαν τὰ παιδιὰ τῆς παλαιᾶς μας γειτονειᾶς, ποῦ τοὺς ἀρέσει, καθὼς ξεύρετε καὶ ξεύρω, νὰ πειράζουν ὀλίγον τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς ἰσχυροὺς.

Ὁ Ἕκτωρ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀποκριθῇ. Ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ ἐντροπὴ τὸν κατέβαλον, ἠσθάνετο δὲ δάκρυα ἀνερχόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἠθέλησε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας διὰ «νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακόν του» ἐκεῖνος ὁ χάχας ὁ Πέτρος' ἰδοὺ δὲ τώρα ὅτι αὐτός, ὁ Ἕκτωρ, «ἔσκαζεν ἀπὸ τὸ κακόν του» καὶ ὁ Πέτρος ἀπεναντίας ἐφαίνετο νικητής !

Ὁπωσδήποτε ἡ φυσική του ἀγαθότης καὶ μεγαλοφροσύνη δὲν τῳ ἐπέτρεψαν νὰ ἐμμείνῃ περισσότερον εἰς τὰ μοχθηρὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐπροκάλεσε στιγμιαίως ἡ ἀπροσδόκητος ἐκείνη περιπέτεια. Ἡ εὐγνωμοσύνη ἐντός του κατενίκησε πάντα φθόνον καὶ πᾶσαν μνησικακίαν, ἐπροχώρησε δὲ τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν παλαιόν του ἐχθρόν.

— Ὦ, Πέτρε, τῷ εἶπε, πόσον σοῦ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὸ καλὸν ποὺ μου ἔκαμες ! Θὰ ἔλθω αὔριον νὰ σ' ἐπισκεφθῶ εἰς τὴν Φόρσαν, ἀφ' οὗ μένῃς ἐκεῖ. Σήμερον εἶνε ἀδύνατον' πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ Ἀνάκτορα . . . Καὶ . . . Ἄ ! ἀνέκραξεν ἐξαίφνης, ἀμὲ τὸ κουτί ;

— Τί τρέχει πάλι ; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος, βλέπων ἐκ νέου τὸν Ἕκτορα ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἡ χαρά, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς τὸ παιδίον ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἐπιστολῆς, τὸ εἶχε κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τὴν πυξίδα μὲ τὴν ἀδαμαντοκόλλητον πόρπην . . . Τί ἔγεινε ; Πρέπει νὰ την ἀνεῦρον καὶ αὐτήν, μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν, ἀφ' οὗ ἠρεύνησαν εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὅπου ἠδύνατο νὰ πέσῃ.

— Εἶχα ἐπάνω μου, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶπε τὸ παιδίον χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Πέτρον, καὶ μία διαμαντένια καρφίτσια, μέσα 'ς ἕνα κουτάκι, ποὺ μου ἐχάρισεν ἀκριβῶς σήμερον τὸ πρωὶ ἡ Αὐτοκράτειρα Ἰωσηφίνα. Τὸ κουτάκι εἶνε ἀπὸ ἄσπρο πετσὶ καὶ ἔχει ἀπεπάνω ἕνα Ἰῶτα χρυσὸ μὲ τὸ στέμμα. Τὸ εἶχα 'ς τὴν τσέπη μου ὅταν ἔπεσα ἀπὸ τὸ ἁμάξι. Πρέπει νὰ μου ἔπεσε. Τί δυστυχία ! Τί θὰ γίνω !..

— Διαμαντένια καρφίτσα! εἶπεν ὁ Πέτρος' ἄ, αὐτὸ εἶνε κάτι τι, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐκεῖνος ποὺ θὰ την ηὗρε, δέν... Εἴπατε πῶς ἦταν μέσα 'ς ἕνα κουτάκι ἄσπρο πέτσινο ; Καλά' πηγαίνετε 'ς τὴ δουλειά σας καὶ μὴ σας μέλῃ ! Ἂν ἀναμιχθῆτε θὰ 'μπερδέψετε τὴν ὑπόθεσι καὶ τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δική μου' θὰ προσπαθήσω νὰ . . . . Ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ, μὴν εἰπῆτε εἰς κανένα τίποτε, εἶνε περιττόν, καὶ ἐλᾶτε αὔριον νὰ μ' εὕρετε εἰς τὴν Φόρσαν.— Πολλὰ χαιρετίσματα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα, προσέθεσε μὲ τὴν συνήθη του εἰρωνείαν, καὶ ἐξακολουθῶν νὰ ὁμιλῇ χαμηλοφώνως' νά τῳ εἰπῆτε ὅτι ἂν θέλῃ νὰ ντικαστήσῃ ἀληθινὰ τὸν Φουσέ, εἰμπορεῖ νὰ διορίσῃ ἐμένα Ὑπουργὸν τῆς Ἀστυνομίας !

Καὶ προέπεμψε μέχρι τῆς ἁμάξης τὸν Ἕκτορα, ὁ ὁποῖος ἀνέβη σχεδὸν ἀκουσίως του, διότι τὸ δυστυχὲς παιδίον, ἐν ἄκρᾳ ταραχῇ καὶ ἀμηχανίᾳ, δὲν ἤξευρε πλέον τί ἔκαμνε καὶ ἦτο ἕτοιμον πάλιν νὰρχίσῃ τὰς ἐρεύνας, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἀδαμαντοκόλλητον πόρπην.

— Ὄχι, σοῦ λέγω' ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ. — Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ! Ζήτω ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος ! ἀνέκραξεν εὐθὺς κατόπιν, ἅμα ὁ Ἕκτωρ ἐκάθησε πλέον εἰς τὴν ἅμαξαν.

Καὶ τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ἀφίνει εὐκαιρίαν θορύβου, ἀνέκραξε :

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ ! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ! Ζήτω ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος !

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην ζητωκραυγήν, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καλὰ-καλὰ ἂν ἦτο εἰλικρινὴς ἢ σαρκαστική, ὁ Ἕκτωρ ἀπήντησε κινήσας τὸν πτεροφόρον του πῖλον, ἐν ᾧ ἡ ἅμαξα ἐξεκίνησε διευθυνομένη πρὸς τὸ Κεραμεικόν.

Ἡ μόνη ἐλπὶς τοῦ Ἕκτορος ἦτο, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ, μὴ γνωρίζων ἀκόμη ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα τῷ εἶχε κάμῃ δῶρον, δὲν θὰ τῳ ἔκαμνε λόγον περὶ τούτου. Ἂν δ' ἐγεννᾶτο ζήτημα κατόπιν, ἤλπιζεν ὅτι ὁ Πέτρος ἐν τῷ μεταξὺ θὰ κατώρθονε νὰ ἀναλαβῇ καὶ νὰ συλλάβῃ τοὺς ὑπεξαιρέσαντας τὴν πυξίδα, εἴτε κλέπται ἦσαν, εἴτε ἁπλῶς ἀστεῖοι, θελήσαντες, ὅπως καὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν, νὰ γελάσουν εἰς βάρος τοῦ αὐλικοῦ Ἀκολούθου.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔφθασεν εἰς τὸ Κεραμεικὸν καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κατέλθῃ ἐκ τῆς ἁμάξης, ἠσθάνθη ὑπὸ τοὺς πόδας του ἕνα πρᾶγμα σκληρόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὀλισθήσῃ ὑπὸ τὸν τάπητα τῆς ἁμάξης.

Ἔσπευσε νὰ το ἀποσύρῃ ἐκεῖθεν.

Ἦτο ἡ λευκὴ πυξὶς τῆς Αὐτοκρατείρας !

Ζωηροτάτη ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ τοῦ Ἕκτορος διὰ τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν ἀνεύρεσιν.

— Τί καλά ! ἀνέκραξε' νὰ τί θὰ 'πῇ νὰ ἔχῃ κανεὶς τύχη ! Πρέπει νὰ ἔπεσε καὶ νὰ ἐχώθη ἐκεῖ-μέσα τὴν ὥρα ποῦ ἀναποδογύρισε τὸ ἁμάξι. Ἄδικα θὰ 'μπῇ τώρα σὲ φροντίδες καὶ σὲ κόπους ἐκεῖνος ὁ καϊμένος ὁ Πέτρος . . . Δὲν πειράζει ὅμως' αὔριον θὰ ὑπάγω νὰ τον ἱκανοποιήσω. Τί περίεργον ὅμως, προσέθεσεν ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν' ἀπὸ ἐχθρὸν διαμιᾶς τὸν ἔκαμα φίλον. Πάλι καλά !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυπογῆ*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗι ΒΑΣΕΙ 6 ΕΙΚΟΝΩΝ

[Ἴδε προκήρυξιν ἐν σελίδι 37.]

ΕΙΧΑ ὑποσχεθῇ νὰ δημοσιεύσω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου τὸ πρῶτον Σάββατον τοῦ Ἀπριλίου. Ἀλλ' εἶδα κατόπιν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ἐντὸς δεκαπέντε μόνον ἡμερῶν νὰναγνώσω καὶ νὰ κρίνω τόσα διηγήματα. Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ ἐστάλησαν ἄνω τῶν 240 χειρογράφων ! Καὶ δέκα τὴν ἡμέραν νὰνεγίνωσκα, — καὶ σας βεβαιῶ ὅτι εἶνε πολλὰ διὰ τὸν ἀναγινώσκοντα μετὰ προσοχῆς καὶ εὐσυνειδησίας,—πάλιν θὰ ἤθελα 25 ἡμέρας, μόνον διὰ νὰ τὰναγνώσω! Δι' αὐτὸ ἡ ἀνυπομονησία καὶ ἡ τόσον δικαιολογημένη περιέργεια τῶν μικρῶν συγγραφέων, ὑπεβλήθη εἰς κάποιαν δοκιμασίαν διὰ τῆς βραδύτητος. Τί νὰ γίνῃ !

Εἶμαι εὐχαριστημένη. Πρέπει νὰ το κηρύξω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Οἱ φίλοι μου ἀναγινώσκουν μὲ προσοχὴν τὰς κρίσεις τῶν προηγουμένων διαγωνισμῶν καὶ ὠφελούμενοι ἀπὸ τὰ διδάγματα καὶ ἀπὸ τὰς συμβουλάς, αἱ ὁποῖαι συνοδεύουν κάθε κρίσιν, ἀποβάλλουν τὰ ἐλαττώματά των, ἐνδυναμόνουν τὰ προτερήματά των, βελτιοῦνται ὁλονέν. Γενικῶς αὐτὴν τὴν φορὰν παρετήρησα μεγάλην, πολὺ μεγάλην πρόοδον εἰς τὴν γλῶσσαν. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ μικροὶ συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν μίαν γλῶσσαν ἁπλῆν καὶ καθαράν, χωρὶς χυδαϊσμοὺς ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἑλληνικοΰρες, τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἀμέσως διακρίνει τὸν καλαίσθητον καὶ ἀνεπτυγμένον ἄνθρωπον καὶ φανερόνει ὅτι ὁ γράφων οὔτε ἀγράμματος εἶνε, οὔτε σχολαστικός. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς γλώσσης, καὶ ἡ οὐσία τῶν διηγημάτων αὐτῶν, τόσον εἰς τὸ σύνολον ὅσον καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας, μοῦ ἔφανη αὐτὴν τὴν φορὰν πολὺ καλλιτέρα. Γενικῶς οἱ μικροί μου συγγραφεῖς ἐπρόσεξαν νὰ ἐνανοήσουν καλὰ τὰς εἰκόνας, προσεκάθησαν νὰ ἐμπνευσθοῦν ἀπὸ αὐτὰς καὶ ἔγραψαν διηγήματα εὔμορφα καὶ σύμμετρα, μὲ καλὰς περιγραφὰς καὶ χωρὶς περιττολογίας. Βεβαίως κάθε κανὼν ἔχει τὰς ἐξαιρέσεις του. Δὲν λέγω ὅτι δὲν ἠναγκάσθην νὰπορρίψω καὶ πολλὰ διηγήματα, ὡς ἐντελῶς ἀδόκιμα καὶ ἀνάξια λόγου. Ἀλλὰ συλλογιζομένη πόσον δύσκολον πρᾶγμα εἶνε νὰ διηγῆται κανεὶς γραπτῶς καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ, δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ συγχαρῶ τοὺς μικρούς μου φίλους διὰ τὰς φιλοτίμους καὶ τόσον ἐπαισθητὰς προόδους των. Ἡ δὲ χαρά μου εἶνε ἀκόμη μεγαλητέρα, ὅταν συλλογισθῶ ὅτι ἐκ τῶν σήμερον διαγωνιζομένων θαναφανῶσιν οἱ συγγραφεῖς τοῦ μέλλοντος· καὶ ὅταν βλέπω τόσα χαρίσματα εἰς τοὺς μικροὺς συγγραφεῖς τῆς σήμερον, φαντάζομαι μὲ ὑπερηφάνειαν πόσα θὰ ἴδω εἰς τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς τῆς αὔριον.

*

Ἐννοεῖται ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμω λόγον περὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν διηγημάτων. Θὰ ἤθελα πολὺν καιρὸν καὶ πολλὰς σελίδας. Διὰ τοῦτο δὲν θαναφέρω διόλου 168 διηγήματα. Ὡσεπιτοπλεῖστον οἱ συγγραφεῖς των εἶνε πολὺ μικρᾶς ἡλικίας, ἀγύμναστοι καὶ ἄπειροι, σχετικῶς μὲ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι διηγωνίσθησαν καὶ ἄλλοτε. Τοὺς συγχαίρω ὅμως διὰ τὴν ἀπόφασιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκαμαν τὴν καλὴν ἀρχήν. Ἂν δὲν εἶνε καλὰ τὰ διηγήματά των, δὲν πταίουν αὐτοί. Φαίνονται παιδιὰ μὲ θέλησιν καὶ θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ γράψουν καλλίτερα.

Ἐπίσης δὲν κάμνω λόγον καὶ περὶ 8 διηγημάτων, τὰ ὁποῖα ἔλαβα πολὺ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας καὶ περὶ ἑνὸς ἀκόμη,—ἂν καὶ ἀρκετὰ ὡραίου,—τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλε μία κόρη, χωρὶς νὰ εἶνε συνδρομήτριά μου.

Τὰ εὐθὺς ἑπόμενα διηγήματα ἔχουν βεβαίως ἀκόμη πολλὰ ἐλαττώματα· ἀλλ' ἔχουν ποῦ καὶ που προτερήματα, τὰ ὁποῖα δέν μου ἐπιτρέπουν νὰ τα παρίδω ἐντελῶς. Ἂς εἶνε ὡς μία ἐνθάρρυνσις διὰ τοὺς συγγραφεῖς ἡ ἁπλῆ μνεία τῶν ὀνομάτων των : Ἀδὰμ Κ. Θεοφύλακτος, Ἑλληνικὴ Θάλασσα, Εὔκρατος Ζώνη, Ἥλιος, Δημήτριος Βάτης, Γεράσιμος Α. Λασκαράτος, Θεόδωρος Γ. Ἀλεξάνδρου, Χρυσῆ Βροχή, Ἀθηγγανίς, Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, Πέτρα Σκανδάλου, Εὔδρομος Οἰκία, Διογένης Λαέρτιος, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Ἀνδρέας Ἀργοναύτης καὶ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης.

Ἐκ τῶν διηγημάτων τούτων μερικὰ διὰ τὸ ὕφος των θὰ κατετάσσοντο εἰς ἀνωτέραν θέσιν, ἂν οἱ συγγραφεῖς των δὲν παρενόουν τὰς εἰκόνας μέχρι τοῦ νὰ γράψουν παραδοξολογίας. Ἐξαφνα ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, ὁ ὁποῖος γράφει μὲ τόσην ἀφέλειαν, φαντάζεται ὅτι ἡ φούσκα ποῦ δένουν εἰς τὴν οὐρὰν τῆς γάτας, εἶνε . . . κουτὶ μὲ ποντικόν' ἡ Ἑλληνικὴ Θάλασσα τὴν φαντάζεται γεμάτην . . . νερόν, ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης τὴν πέρνει διὰ τ η γ ά ν ι, ὁ δὲ Ἥλιος διὰ κ ο υ τ ά λ α ν ! Ἐννοεῖται ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὅρους τὰ διηγήματά των, ὅσον καλογραμμένα καὶ ἂν εἶνε, δὲν ἔχουν ἀληθῆ τὴν βάσιν.

Εἰς θέσιν ἀνωτέραν, ἄλλα μὲν διὰ τὸ ὕφος των, ἄλλα δὲ διὰ τὴν πιστότητά των, ἔρχονται τὰ διηγήματα : τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ρόδου, τῆς Ἀγκύρας τῆς Εὐτυχίας, τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου, τοῦ Γαλαξία, τοῦ Ἐρημίτου (μὲ μίαν καλὴν περιγραφὴν τῆς ἀ ν α μ π ο υ μ π ο ύ λ α ς), τοῦ Δαιμονίου Περικλέους, τοῦ Ἰωάννου Μακρῆ, Σόλωνος τοῦ Νομοθέτου, τῆς Ζαππίδος, τῆς Τσούχτρας, τοῦ Δὸλ-λὰ-σὸλ-μί, τῆς Γαληνιαίας Θαλάσσης, τοῦ Χιονοσκεποῦς Παναχαϊκοῦ, τοῦ Καλλικαντζάρου, τοῦ Δὸν Κιχώτη, τῆς Αὔρας τῆς Ἐνόπης, τοῦ Νηρέως, τῆς Αὔρας τοῦ Εὐξείνου, Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, τοῦ Δ. Ε. Βαλάκου, τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ, τοῦ Ἀπομάχου Ρουμελιώτου, τοῦ Ἰωάννου Μπούμπουλη, τοῦ Μάντεως Κάλχαντος, τοῦ Ἥρωος Γαριβάλδη καὶ τοῦ Τσὶν-Τσών.

Πρωτοτυπίαν ἀνωτέραν τῶν προηγουμένων, μεγαλητέραν ἐλευθερίαν περὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ μύθου, ἀλλ' ἄνευ παρανοήσεων, καθὼς καὶ περισσοτέραν ζωηρότητα εἰς τὴν ἔκφρασιν, ἔχουν τὰ ἑξῆς διηγήματα : τοῦ Ζακχαίου· καὶ ἰδοὺ μία περικοπὴ ἐκ τοῦ διηγήματός του :

«— Καλὲ Κωστάκη, γιὰ κύτταξε τὴν Πίσσα μας, πῶς εἶνε λυπημένη. . . Ἐμᾶς μᾶς ἐφόρτωσαν ἕνα σωρὸ δῶρα' αὐτὴ δὲν ἔχει κανένα' ἔρχεσαι νὰ της χαρίσωμε τὴ σφαῖρά σου ;

«— Μ' αὐτὴ πρῶτον δὲν ἔχει χέρια νὰ την κρατῇ .

«— Ἄ, δὲν πειράζει ! τὴν δένομε ἀπὸ τὴν οὐράν της·» τῆς Εὐξεινοποντίας, ἡ ὁποία γράφει πολὺ καλά, καὶ τὸ διήγημα τῆς ὁποίας ἀκόμη θὰ ἦτο καλλίτερον, ἂν δὲν παρέλειπε τὴν περιγραφὴν τῶν εἰκόνων· τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ἀρκετὴν ἐφευρετικότητα· τῆς Ἀγκύρας τῆς Φιλίας (ἡ ὁποία φαντάζεται ὅτι ἐν τῶν ἀγαλματίων τῆς σκευοθήκης παριστᾷ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν πτῶσιν χάνει . . . τὴν μύτην του !) τῆς Ἀ-

γρίας Ἀμερικανίδος (λέγει ὅτι τὸ ἀέριον, τὸ ὁποῖον ἐξέφυγεν ἀπὸ τὴν φούσκαν, ὅταν ἔσκασεν, ἐζάλισε τὰ παιδιά· πρᾶγμα κάπως παράδοξον, διὰ τόσῳ μικρὰν ποσότητα)· τοῦ Φλυάρου Ψιττακοῦ (ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἑξῆς λεπτομέρειαν : Ἡ Μαρίκα, ἔχουσα τὸ στόμα της ἀνοικτὸν ἀπὸ τὰ γέλια, κατέπιεν ἀκουσίως της—ὄχι βέβαια ἑκουσίως της—μίαν μυῖγαν!) τοῦ Καραβόγατου, περὶ τοῦ ὁποίου κρίνατε ἐκ τῆς ἑξῆς περικοπῆς :

« . . . ἡ Μιμήκα ἐκράτει ἕνα μικρὸ κουνελάκι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε μεταφέρῃ ὅλην της τὴν ἀγάπην, ἀφ' ὅτου ἡ κούκλα της εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ τὸ ἕνα χέρι της καὶ τοὺς δύο της πόδας, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ δυστυχὴς δὲν ἔπταιε καθόλου, μ' ὅλας τὰς διαβεβαιώσεις τῆς Μιμήκας, ὅτι αὐτὰ ἐβγῆκαν μόνα των !»

τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας (ἡ ὁποία λέγει ὅτι τὰ παιδιὰ συνησθάνθησαν τόσον πολὺ τὸ σφάλμα των, ὥστε τὰς ζημίας που ἔκαμαν τὰς ἐπλήρωσαν ἀπὸ μικράς των οἰκονομίας, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνουν τοὺς γονεῖς των)· τῆς Αὐτοκρατείρας Εὐδοκίας (ὅπου ὁ Βασιλάκης της λέγει : «Πρέπει νὰ κλείσωμεν τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, μήπως ἔλθῃ ἐκεῖνο τὸ πουλάκι τῆς κυρίας Διαπλάσεως καὶ μας μαρτυρήσῃ . . . καὶ τότε ! !») τέλος τὸ Ἥσυχο Ἀεράκι κατὰ τὸ ὁποῖον μετὰ τὸ ἀνδραγάθημα «τὰ μὲν παιδιὰ ἐκοιμήθησαν μὲ ξερὸ ψωμί, ἡ δὲ γάτα ἐφιλοδωρήθη μὲ ἓν φρεσκότατον μπάρμπουνι».

Διὰ τοὺς συγγραφεῖς τῶν δύο ἀνωτέρω σειρῶν, χωρὶς νὰ ἀναφέρω πλέον ὀνόματα, ἔχω μερικὰς γενικὰς παρατηρήσεις. Τὰ διηγήματά των ἔχουν πολὺ ὡραῖα μέρη, τόσον ὡραῖα ἴσως, ὅσον δὲν θὰ εὕρῳ εἰς τὰ κατόπιν. Ἀλλ' εἰς τὸ σύνολον ὑστεροῦσι πολύ. Δὲν ἀρκεῖ, βλέπετε, τὸ διήγημα νὰ ἔχῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ εὐφυολογίας· πρέπει τὸ ὅλον του νὰ εἶνε ὡραῖον καὶ ἁρμονικόν. Διὰ τοῦτο θά τους συστήσω νὰ μὴ κάμνουν μακροὺς προλόγους, νὰ μὴ ἐνδιατρίβουν εἰς λεπτομερείας περιττάς, παραλείποντες πολλάκις τὰς οὐσιώδεις. Ἔπειτα εἶνε ἀνάγκη προσοχῆς διὰ νὰ ἐξακριβόνουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα. Ἔχουν ἀνακριβείας που δὲν ἐπιτρέπονται. Ὁ ἕνας φαντάζεται ἔξαφνα ὅτι ἡ φούσκα εἶνε ἱκανὴ νὰ σηκώσῃ ὑψηλὰ ὁλόκληρον τὴν γάταν! ὁ ἄλλος ὑποθέτει—χωρὶς ἄλλως νὰ εἶνε ἀνάγκη,—ὅτι ἡ σκηνὴ γίνεται τὸ θέρος· ἐν ᾧ φυσικώτερον ἦτο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι εἶνε χειμών, ἀφ' οὗ τὰ παιδιὰ παίζουν μέσα εἰς τὸ σπίτι· ὁ ἄλλος λέγει ὅτι ἐπειδὴ ἦτο χειμὼν καὶ ἔκαμνε κρύον, οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν τοὺς ἀγόρασαν . . . παιγνίδια, ἐν ᾧ δι' αὐτὸν τὸν λόγον θὰ ἐπερίμενε κανεὶς νὰ τους ἀγοράσουν ζεστὰ φορέματα ἢ τουλάχιστον κάστανα· ἄλλος ὑποθέτει ὅτι τὰ παιδιὰ εὑρίσκονται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὡς νὰ μὴ εἴχαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα γάτας, φούσκας καὶ . . . ἄτακτα παιδιά... Δὲν χρειάζεται μεγαλοφυΐα διὰ νὰ ποφεύγῃ κανεὶς τοιαῦτα λάθη. Ἀρκεῖ μικρὰ προσοχή.

Ἔρχεται κατόπιν ἡ σειρὰ τῶν διηγημάτων, τὰ ὁποῖα αὐτὴν τὴν φορὰν διεφιλονείκησαν τὸ βραβεῖον. Βαθμηδόν, βλέπετε, τὰ ἐλαττώματα ἐξασθενοῦν καὶ τὰ προτερήματα δυναμόνουν τόσον, ὥστε μὲ φέρουν εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς. Ποῖον νὰ βραβεύσω ; . . . Ἰδοὺ τὸ διήγημα τῆς Ναυτοπούλας. Τί χαριτωμένον ποῦ εἶνε ! τί ἔξυπνον ! πόσον ζωηρὰ εἶνε ἡ ἔκφρασίς της καὶ πόσον δηκτικὴ ἡ εἰρωνεία της. Καὶ ἔχει μεγάλην συμμετρίαν, καὶ περιορίζεται εἰς τὰ πράγματα, χωρὶς περιττολογίας καὶ παρεκβάσεις . . .

Ναί, ἀλλὰ τὸ διήγημα τοῦ Ἀρχιζιζανίου ποῦ το ἀφίνω ; Τί ζωντανὸς διάλογος, τί ἐφευρετικότης κωμικῶν ἐπεισοδίων. . . Κρῖμα νὰ μὴ ἔχῃ παντοῦ τὸ ἴδιον ὕφος καὶ νὰ ἠμπορῇ νὰ κρατήσῃ τὴν εὐφυΐαν του μέχρι τέλους !

Δι' αὐτὸ προτιμῶ τὸ διήγημα τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου. Ἔχει ὀλιγωτέραν εὐφυΐαν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Εἶνε ἓν ὄνειρον ἑνὸς ἀτάκτου, ὁ ὁποῖος συλλογιζόμενος πῶς θὰ διασκεδάσῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀποκοιμᾶται μὲ διάφορα σχέδια, βλέπει δὲ εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι δένει τὴν φούσκαν εἰς τὴν οὐρὰν τῆς γάτας καὶ γίνεται ὅλον ἐκεῖνο τὸ κακό. Καὶ τὸ ὄνειρον τὸν κάμνει νὰ φρονιμεύσῃ, διὰ μίαν ἡμέραν τοὐλάχιστον, καὶ νὰ την περάσῃ λύων πνευματικὰς ἀσκήσεις . . . Δὲν εἶνε πολὺ πρωτότυπον ;

Μοῦ φαίνεται ὅμως ἀκόμη πρωτοτυπότερον τὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλεν Ἕκτωρ ὁ Τρώς. Εἶνε ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ Ἀπομνημονεύματα μιᾶς γάτας, ἡ ὁποία διηγεῖται ὅλην τὴν ἱστορίαν. Ἄ, αὐτὸ θά το ἐβράβευα χωρὶς ἄλλο, ἂν ἡ γάτα αὐτὴ ἡ συγγραφεύς, δὲν ἐλησμόνει ὅτι τελοσπάντων εἶνε γάτα καὶ δὲν ὡμίλει τόσον πολὺ ὡς ἄνθρωπος. Βλέπετε καὶ ἡ Ἀσπρούλα μου εἶνε συγγραφεύς· ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ ποτὲ ὅτι εἶνε γίδα.

Ἄς ἴδωμεν τώρα τὸ διήγημα τῆς Δάφνης. Δὲν ἀμφιβάλλετε ὅτι γράφει πολὺ καλά, κόρη μάλιστα τῆς ὁποίας τὸ ὄνειρον εἶνε νὰ γίνῃ συγγραφεύς. Ξεύρετε ὅμως τί συμβαίνει; Μολονότι δόκιμον τὸ διήγημά της, δὲν ἔχει πολὺ τὸ διηγηματικὸν ὕφος. Φαίνεται ὅτι ἡ Δάφνη ἐπιτυγχάνει περισσότερον ὅταν ἐκθέτῃ τὰς σκέψεις της, παρὰ ὅταν ἐκθέτῃ τὰ πράγματα. Εἶνε ὑποκειμενικὴ μᾶλλον παρὰ ἀντικειμενική, διὰ νὰ ὁμιλήσω χαρὶν τῆς φιλοσοφικώτερον.

Διὰ τοῦτο ὡς διήγημα προτιμῶ τὴν ἀπέριττον καὶ ἀφελῆ σύνθεσιν τοῦ Διοδότου, ἀκόμη περισσότερον τοῦ Χιονισμένου Τυμφρηστοῦ καὶ ἀκόμη περισσότερον τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίονος. Ἰδοὺ τρία διηγήματα ποῦ δίνουν τὰ χέρια, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον. Εἶδα κ' ἔπαθα ἕως νὰ εὕρω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίονος.

Ἄ ! παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω τὴν Γλυκεῖαν Ἐλπίδα. Τί εὔμορφος ἐπίλογος προπάντων ! Νὰ κοντά της καὶ ὁ Μούρτζουφλος . . . ὤ, ἂν δὲν εἶχε μερικὰς ὑπερβολὰς αὐτός, κάτι σπασίματα δοντιῶν κτλ. . . Ἀμὲ ἡ Θέλπουσα ; Ἀμὲ ὁ Τρεχαγυρευόπουλος, ὁ ὁποῖος συνεχίζει τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Τὶκ-Τάκ, τὸ βραβευθὲν πέρυσι ; Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ ἀμηχανία μου αὐξάνει. Δὲν ἠξεύρω ποῖον νὰ προτιμήσω ἀπὸ ὅλους αὐτούς.

Θά μου εἰπῆτε : «Δέν μας δημοσιεύεις μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ διηγήματα αὐτά, διὰ νὰ σε βοηθήσωμεν ;» Ἀδύνατον, ἀγαπητοί μου φίλοι ! Πρῶτον δὲν ἔχω τόπον, δεύτερον τὰ διηγήματα τὰ ὁποῖα διακρίνονται διὰ τὸ ὡραῖον σύνολόν των, χάνουν ὅταν τὰ κομματιάζῃ κανεὶς καὶ δὲν ἀναγνωρίζονται . . .

Ἀλλὰ νὰ καὶ τὸ τελευταῖον διήγημα. Εἶνε τῆς Μελλούσης Καλλιτέχνιδος . . . Νὰ ἔχῃς καλό, κόρη μου, ποὺ μὲ λυτρώνῃς ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν ! Ὁριστικῶς τὸ διήγημά σου εἶνε τὸ καλλίτερον. Εἶνε πιστοτάτη ἀπόδοσις τῆς ἀφώνου διηγήσεως τῶν εἰκόνων. Δὲν ἔχεις τίποτε τὸ περιττὸν καὶ τίποτε τὸ ἐλλεῖπον. Καμμία παρεξήγησις καὶ καμμία παραδοξολογία. Ἐχαλιναγώγησες τὴν φαντασίαν σου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄφησες ὅσον ἔπρεπεν ἐλευθέραν. Ἔγραψες κάτι τι σύμμετρον καὶ ἁρμονικόν, μὲ ἀρκετὰ ὡραίαν γλῶσσαν καὶ μὲ πολλὴν ζωηρότητα. Ἄλλο τίποτε δὲν ἤθελα !

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' Βραβεῖον : *Μέλλουσα Καλλιτέχνις.*
Β' Βραβεῖον : *Ταπεινὸν Ἰον.—Ἕκτωρ ὁ Τρώς.*
Γ' Βραβεῖον : *Ἀρχιζάνιον.—Ναυτοπούλα.—Δάφνη.*
Ἔπαινος : *Λύρα τοῦ Ἀρίονος.—Διόδοτος.—Χιονισμένος Τυμφριστός.—Γλυκεῖα Ἐλπίς.—Μούρτζουφλος.—Θέλπουσα.—Τρεχαγυρευόπουλος.—Ποιμενικὴ Φλογέρα.*
Εὔφημος Μνεία : Πάντες οἱ λοιποὶ οἱ ὀνομαστοὶ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν κρίσιν, θεωροῦνται ὡς τυχόντες εὐφήμου μνείας.

Τὸ βραβευθὲν διήγημα τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος* θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 165)

ΣΤ'.

«Ἂν κ' ἐπερνοῦσα τόσον καλὰ εἰς τὴν Βιέννην, ὅμως δὲν εἶχα λησμονήσῃ τὴν μητέρα μου. Πάντοτε εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ την ξαναΐδω, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἐχρύσωσαν τὰ κεράτα μου. Ὤ, ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Βάδεν, εἰς τῆς κυρίας Μλχ, διὰ νὰ δείξω τὰ ὡραῖά μου κέρατα εἰς ὅλους ! Τί κρῖμα νὰ μὴν ἠξεύρω τὸν δρόμον ! Ὁ Πιστὸς τὸν ἤξευρε, διότι εἶχεν ἐπισκεφθῆ πολλάκις τὸ Βάδεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς εὐτυχίας του...Τὸν εἶχε κάμῃ αὐτὸν τὸν δρόμον τοὐλάχιστον δέκα φοράς. Καί μου εἶπεν ὅτι θά με ὡδηγοῦσεν ἐκεῖ πολὺ εὐχαρίστως, ὅταν θὰ ἔλειπεν ἡ κυρία Βέρθα καὶ θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ δραπετεύσωμεν.

«Τότε ἀκριβῶς συνέβη νὰ προσκληθῇ ἡ Βέρθα εἰς τὸ σπίτι μιᾶς δουκίσσης, ἡ ὁποία ἦτο νουνά της, ἐπρόκειτο δὲ νὰ μείνῃ ἐκεῖ πολλὰς ἡμέρας, διὰ κάτι ἑορτάς. Ἔφυγε τὸ πρωὶ ἐνωρίς, καὶ ἔτρεξα ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσω τὸν Πιστόν.

«— Ἂν θέλῃς λοιπόν, μοῦ εἶπε, ἀναχωροῦμεν διὰ Βάδεν.»

«Ὦ, ἐννοεῖται ὅτι ἤθελα . . .

«— Ἀλλὰ θά μας ἀφήσῃ νὰ περάσωμεν ὁ Μαμμούθ ; ἠρώτησα.

«— Γι' αὐτὸ μή σε μέλῃ !» ἀπεκρίθη ὁ Πιστός.

«Οἱ ὑπηρέται, συνειθισμένοι νὰ μας βλέπουν νὰ πηγαινοερχώμεθα ἐλεύθερα, δέν μας ἐπρόσεξαν καὶ οὕτω χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν ἐπεράσαμεν τὸν κῆπον, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν καγγελωτὴν ἐξώθυραν, τὴν ὁποίαν ἐβλέπαμεν ἀπὸ μακρὰν ἀνοικτήν. Ἐγὼ ἔτρεμα συλλογιζομένη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πλησιάσω τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον Μαμμοὺθ καὶ λησμονοῦσα ὅτι ἤμουν πολὺ μεγαλητέρα ἀπὸ τὸν Πιστόν, ἐπροσπαθοῦσα νὰ κρυφθῶ ἀπὸ πίσω του.

«— Γού ! Γού ! Γού ! ἔκαμεν ὁ Μαμμοὺθ μόλις μᾶς εἶδε· δηλαδή : Γιὰ ποῦ, νἄχωμε καλὸ ρώτημα ;

«— Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! ἀπεκρίθη ὁ Πιστός· δηλαδή: Πηγαίνομεν εἰς τὸ Βάδεν, ὅπου ἡ Ἀσπρούλα ἔχει τοὺς γονεῖς της. Ἄφησέ μας νὰ περάσωμεν καὶ μὴν εἰπῆς τίποτε εἰς κανένα !

«— Γού ! Γού ! Γού ! Γού ! ἀπεκρίθη ὁ Μαμμούθ. Πολὺ καλά, σᾶς ἀφίνω. Μὰ μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θά την φέρῃς ὀπίσω ;

«— Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Γαῦ ! Ναί, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, σὰν τίμιος σκύλος !

«— Γού ! Γού ! Καλά, περάστε !

«— Γαῦ ! Εὐχαριστῶ !

«— Γού ! Καλὸ ταξεῖδι !

«Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπεράσαμεν ἀνενόχλητοι τὴν ἐξώθυραν.

«Μὲ δύο μόνον λέξεις αὐτὸς ὁ Πιστὸς κατώρθωσε νὰ μας δώσοῦν διαβατήριον· ἐγὼ ἠμποροῦσα νὰ ὁμιλῶ ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸς τὸν Μαμμούθ, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ μου ἀποκριθῇ ἀλλέως, παρὰ μὲ τὸ δείξιμο τῶν δοντιῶν του καὶ τὸν κρότον τῆς ἀλυσίδας του.

«— Διατὶ αὐτὴ ἡ διαφορά ; ἠρώτησα τὸν μικρόν μου φίλον.

«— Διότι οἱ σκύλοι γνωρίζονται μεταξύ των καὶ ἠξεύρουν πολὺ καλὰ ὅτι, εἰς τὴν φυλήν μας, ὁ λόγος τῆς τιμῆς εἶνε ἱερός, καὶ κανεὶς δέν τον παραβαίνει ποτέ· ἐν ᾧ δὲν ἠξεύρουν ἂν πρέπῃ νὰ ἐμπιστεύωνται ἐξίσου καὶ τὰ ἄλλα ζῷα.»

«Ἠκολουθήσαμεν τὴν προκυμαίαν τοῦ Δουνάβεως καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθημεν ἔξω ἀπὸ τὴν Λεοπολδστάτην, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Βάδεν.

«Ἐπεριπατήσαμεν πολλὴν ὥραν, χωρὶς νὰ συναντήσωμεν κανένα. Ἐπέρναμεν τὰ μονοπάτια ἢ ἐπεριπατούσαμεν κοντὰ εἰς τοὺς φράκτας, ἐν ᾧ δίπλα μας, ἐπάνω εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς, ἐπερνοῦσαν τὰ τραῖνα μὲ θόρυβον κ' ἐξεπετοῦσαν καπνὸν πολύν, ποῦ ἐμαύριζε τὸν γαλανὸν οὐρανόν.

«Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκύς, μολονότι εἴχαμεν φθινόπωρον. Ἤμουν πολὺ εὐθυμη. Τὰ πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν εἰς τὰ δένδρα καὶ ἐγὼ τοῖς ἀπεκρινόμην μὲ τὰ κουδουνάκια τοῦ λαιμοδέτου μου· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐστεκόμην διὰ νὰ φάγω κανένα νόστιμον καὶ εὐῶδες ἀγριόχορτον. Ὁ Πιστὸς ἔτρεχε πάντοτε ἐμπρὸς καί μου ἐφώναζε : «Ἔρχου γρήγορα ! ἂν θέλῃς νὰ φθάσωμεν ἐνωρίς, δὲν πρέπει νὰ στεκώμεθα εἰς τὸν δρόμον. Κρύψε τὴν ὄρεξίν σου νὰ βοσκήσῃς εἰς τὸ Βάδεν !»

«Θὰ ἐπεριπατούσαμεν, καθὼς ὑποθέτω, ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας καὶ ὁ ἥλιος ἦτο τώρα πολὺ ὑψηλά, ὅταν εἰς τὴν μέσην ἑνὸς σταυροδρομίου εἴδαμεν ἕνα μεγάλο ἀμάξι σκεπασμένον μὲ κηρωτὸν ὕφασμα καὶ ὀλίγα βήματα ἐκεῖθεν ἕνα γάϊδαρον ξεζευγμένον, ὁ ὁποῖος ἐξεκουράζετο τρώγων.

«— Εἶνε ἀμάξι σαλτιμπάγκων, μοῦ εἶπεν ὁ Πιστός· καλλίτερα νὰ μὴ πλησιάσωμεν. Ὑπάρχουν καλοὶ σαλτιμπάγκοι, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ κακοί.

«Δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ μού το εἰπῇ· τὰ ἤξευρα ἐκ πείρας. Μήπως ἕνας σαλτιμπάγκος δὲν ἠθέλησε μίαν φορὰν νὰ με κλέψῃ ;

«— Ἀκολούθησέ με ! μοῦ ἐφώναξεν ὁ Πιστός, ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ ἐδῶ, σοῦ λέγω !» Καὶ ἔστρεψε δεξιᾷ.

«Ἤμην ἕτοιμη νὰ τον ἀκολουθήσω,

«Ὀλίγον ἔλειψε νὰ με πνίξῃ.» (Σελ.174, στήλ. α').

ὅταν εἶδα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἁμάξι κάτι τί, ποὺ μου ἐφάνη σὰν γίδα. Ἐκύτταξα καλλίτερα καὶ εἶδα ὅτι πράγματι ἦταν γίδα. Δὲν ἐβάσταξα τότε καὶ ἐπλησίασα διὰ νὰ την καλημερίσω καὶ — αὐτὸ προπάντων,—διὰ νὰ τῆς δείξω τὰ χρυσᾶ μου κέρατα καὶ τὰ ἀσημένια μου κουδουνάκια.

«Περίεργον πράγμα! δὲν ἔδειξε καμμίαν ἔκπληξιν διὰ τὰ στολίδια μου· ἀπεναντίας ἐγὼ ἐξεπλάγην πολὺ ἅμα τὴν εἶδα ἀπὸ κοντά . . . Φαντάσου ὅτι εἶχε δύο κεφάλια καὶ ὅτι ἔτρωγε πότε μὲ τὸ ἕνα στόμα καὶ πότε μὲ τὸ ἄλλο!

«— Μπᾶ τί περίεργη γίδα ποῦ εἶσαι ! τῆς εἶπα. Καὶ γιατὶ ἔχεις δύο κεφάλια ; Γιατὶ τρώγεις μὲ δύο στόματα ; Ἂν ἔχῃς ἕνα στομάχι, βέβαια θὰ ὑποφέρῃς ἀπὸ κακοστομαχιά . . . Μπᾶ, τί περίεργη γίδα ποῦ εἶσαι !»

«— Δὲν εἶμαι περίεργη γίδα, μοῦ ἀπεκρίθη : εἶμαι τέρας, εἶμαι περίεργον φαινόμενον. Μὲ δείχνουν εἰς τὸν κόσμον καὶ μαζεύομεν ἕνα σωρὸ χρήματα.»

«Ἔμεινα μὲ τὸ ἕνα μου στόμα . . . ἀνοικτόν !

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασε πλησίον μου ἕνα παιδί, φορτωμένον μ' ἕνα

δεμάτι ξύλα. Τὸ πρόσωπόν του εἶχε χρῶμα σοκολάτας καὶ τὰ χέρια του ἦσαν ἀκόμη πειὸ μαῦρα.

«— Μητέρα! Μητέρα! ἐφώναξε. Καλέ, ἰδὲς ἐδῶ μία γίδα μὲ χρυσᾶ κέρατα!

«Ἕνα κεφάλι φρικαλέον, μὲ μαλλιὰ ἀκτένιστα σὰν ἀφάνες καὶ μ' ἕνα κόκκινο μανδύλι, δεμένο σὰν σκούφια, ἐπρόβαλε τότε ἀπὸ τὸ σκέπασμα τοῦ ἁμαξιοῦ.

«Πιάσ'τη γρήγορα, Τσῖκε! πιάσ'τη γρήγορα!» ἐφώναξεν ἡ κακὴ γυναῖκα.

«Μόλις τὸ ἄκουσα αὐτό, ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἔβαλα 'ςτὰ τέσσαρα· ἀλλὰ τὸ παιδὶ ἔτρεξε κατόπι μου, ἐν ᾧ ἡ γυναῖκα ἐφώναζε:

«Πιάσ'τη! Πιάσ'τη, Τσῖκε! Γρήγορα! Ρίξε της θηλειά! τὴ θηλειὰ γρήγορα!»

«Ἔτρεχα πειὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ παιδί. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀπὸ μακρυὰ μοῦ ἔρριξεν ἕνα σχοινὶ ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μὲ θηλειάν, τὸ ἐτράβηξε, μ' ἔπιασεν ἀπὸ τὸ λαιμό, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ με πνίξῃ, καὶ μὲ ὅλην μου τὴν ἀντίστασιν, μὲ ὅλα μου τὰ κλάμματα, μ' ἔσυρεν ἴσα εἰς τὸ ἁμάξι . . .

[Ἕπεται συνέχεια].

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΥΚΟΣ

Ἐστὴ ριζοβοῦνι ἡ ἐλιά,
'ςτὸ κορφοβοῦνι ὁ πεῦκος
χρόνους πολλοὺς γνωρίζονται
κι' ἀνεμοχαιρετιοῦνται.

Ἕνα πρωὶ λέει ἡ ἐλιὰ
'ςτὸν πεῦκο τὸ λεβέντη:
—«Πεῦκε, κρῖμας τὸ μπόι σου
»κρῖμας καὶ τὴ θωριά σου
»καὶ νἄσαι δένδρο ἄκαρπο
»κι' ἀνώφελο 'ςτὸν κόσμον!»

—«Σῶπα, γρηὰ κουφοδοντοῦ,
»ζαβὴ καὶ κοκκαλιάρα,
»ὁποῦ σὲ δέρνει ὁ ἄνθρωπος
»καὶ τὸν καρπὸ τοῦ δίνεις . . . .
»Ἐγὼ 'μαι λεβεντόκορμο,
»παλληκαρᾶς βουνίσιος!
»'ςτὸν ἴσκιο μου ὁ ἁρματωλὸς
»ξεχνάει τὰ βάσανά του,
»κι' ὅταν μολύβι δολερὸ
»τοῦ πάρῃ τὴ ζωή του,
»ἐγὼ γι' αὐτὸν μυριολογῶ
»καὶ βαρυγιαναστενάζω.»

—«Ἂν τὸν μυριολογᾷς ἐσύ,
»ἐγὼ 'μαι αὐτὴ ποῦ δίνω
»τὸ λάδι 'ςτὴ μανοῦλά του
»καντῆλι νὰν τἀνάψῃ·
»καντῆλι ἀσημοκάντηλο
»'ςτῆς Παναγιᾶς τὴ χάρη,
»νὰ λειώσῃ τὸ κορμάκι του,
»νἀναπαυθῇ ἡ ψυχή του!»

. . . . . .

Τὸ λόγο τέλειωσ' ἡ ἐλιὰ
κι' ὁ πεῦκος δὲν τῆς κρένει·
γέρνει κατὰ τὸ μέρος της
κ' ἔτσι γερμένος μένει.

Δ. Γρ. Κ.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

18 Μαΐου.

ΠΕΝΑΝΤΙ μας κατοικεῖ μία οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἔχει τέσσαρα παιδία, δύο ἀγόρια καὶ δύο κοράσια. Τὸ μεγαλήτερον, δεκαπεντάετες περίπου, ὑπερβαίνει τὸ μικρότερον μόλις κατὰ πέντε ἔτη. Εἶνε πολὺ ἀγαπημένα ἀδέλφια καὶ τα καμαρόνω. Μαζὶ πηγαίνουν περίπατον, μαζὶ παίζουν εἰς τὴν ταράτσαν, μαζὶ βγαίνουν εἰς τὸ μπαλκόνι, μαζὶ πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον—τὰ κοράσια εἰς ἓν Παρθεναγωγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶνε δίπλα εἰς τὸ Σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πηγαίνουν τὰ ἀγόρια,—μαζὶ σχολάζουν, καὶ μαζὶ μελετοῦν.

Προπάντων ὅταν μελετοῦν μάρεσει νὰ τα βλέπω. Τὸ σπουδαστήριόν των εἶνε ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ δωματίου μου, καὶ τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἀνάπτουν μίαν μεγάλην λάμπαν μὲ ὡραίαν πρασίνην σφαῖραν, εἰς τὸ γλυκύτατον ἐκεῖνο φῶς φαίνονται καθαρώτατα γύρω-γύρω εἰς τὸ στρογγυλὸν τραπέζι, μὲ τὰ βιβλία των καὶ μὲ τὰ τετράδιά των. Κάμνουν τὰ μαθήματά των μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ τὰ μεγαλήτερα βοηθοῦν καὶ προγυμνάζουν τὰ μικρότερα. Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου φαίνονται καμμίαν φορὰν οἱ γονεῖς των, συνομιλοῦντες ἡσύχως ἢ ἀναγινώσκοντες ἐφημερίδας. Μετ' ὀλίγον ἡ μελέτη παύει, τὸ δωμάτιον ἐρημοῦται, καὶ μία ὑπηρέτρια σβύνει τὴν λάμπαν καὶ κλείει τὰ παράθυρα . . .

Εἶνε ὀλίγαι ἡμέραι τώρα, ποῦ ἡ μελέτη αὐτὴ ἤρχισε νὰ παρατείνεται περισσότερον. Ἡ πρασίνη σφαῖρα λάμπει τὴν νύκτα πολὺ ἀργά. Πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις. Καὶ τὰ χαριτωμένα ξανθὰ κεφαλάκια σκύπτουν ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία μὲ μεγαλητέραν ἐπιμονήν, καὶ ἡ παιδικὴ ἐπιμέλεια διπλασιάζεται μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι πλησιάζει ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ δείξουν πόσον καὶ πῶς εἰργάσθησαν. Καὶ ἂν ἄλλοτε ἐγελοῦσαν καμμίαν φορὰν ἢ διέκοπτον τὴν ἐργασίαν των διὰ νὰ εἴποῦν καὶ τίποτε ἀστεῖον, τώρα ἡ σοβαρότης των εἶνε συνεχὴς καὶ ἡ μελέτη των ἀδιάκοπος μέχρι βαθείας νυκτός. Οἱ γονεῖς των πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν καὶ αὐτὰ μένουν πολλάκις ἀκόμη... καὶ ἀκόμη... Μελετοῦν διὰ τὰς ἐξετάσεις. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

Καὶ ἐν ᾧ τὰ βλέπω διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου μὲ τὴν κρυφὴν ἀγαλλίασιν, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ θέα παιδίων συναισθανομένων τὸ καθῆκόν των, βλέπω τὴν ἰδίαν ὥραν διὰ τῆς φαντασίας ὅλα τὰ παιδία τῶν σχολείων, ἀγρυπνοῦντα ὁμοίως καὶ προετοιμαζόμενα διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν. Τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα κεφαλάκια πολυπλασιάζονται ἐπ' ἄπειρον καὶ βλέπω ὁλόκληρον στράτευμα μικρῶν κεφαλῶν, αἱ ὁποῖαι σκύπτουν ἐπάνω εἰς βιβλία μύρια, ὑπὸ τὸ φῶς μυριάδων πρασινοχρόων σφαιρῶν . . . Πόσον συγκινητικὴ καὶ ἐπιβάλλουσα εἶνε ἡ εἰκών! Πόσον ἱερὰ καὶ μυστηριώδης ἡ γαλήνη τῆς μελέτης ἐκείνης, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ προσευχήν! Πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις! ἔρχεται ἡ ἡμέρα τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος, τοῦ πολέμου εἰς τὸν ὁποῖον ἢ θὰ νικήσῃ κανεὶς ἢ θὰ νικηθῇ. Καὶ τώρα ὁ στρατὸς τῶν μικρῶν μαθητῶν προετοιμάζεται! Θάρρος! Ὁ ἀμελὴς καὶ φυγόπονος, ὁ μὴ ἐννοῶν τὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος, ὁ μὴ ἔχων τὴν φιλοδοξίαν νὰ νικήσῃ, ὁ μὴ στέργων νὰ προπαρασκευασθῇ, ὁμοιάζει μὲ τὸν δειλὸν στρατιώτην, ὁ ὁποῖος ρίπτει τὸ ὅπλον του καὶ φεύγει προδοτικῶς ἀπὸ τὸ πεδίον τῆς μάχης!..

*
* *

Διδακτικώτατον εἶνε καὶ ἀξιοσημείωτον τὸ ὅτι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐξετάσεων συμπίπτει μὲ τὴν ἐποχὴν τοῦ θερισμοῦ. Ὅ,τι ἔσπειρες καὶ ἐκαλλιέργησες ὅλον τὸν χρόνον, αὐτὸ καὶ θὰ θερίσῃς. Ἔσπειρες 9; θὰ θερίσῃς 9. Ἔσπειρες μηδέν; θὰ θερίσῃς μηδέν.

Φ.

Ο ΔΩΔΕΚΑΕΤΗΣ ΗΡΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 164).

Δεττίγκη ὀνομάζεται ἓν χωρίον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μαίνου, εἰς τὴν Μαγεντίαν. Ἐκεῖ συνηντήθησαν τὰ στρατεύματα.

Τὰ κινδυνώδη ἐκεῖνα στενὰ θαπέβαινον καταστρεπτικὰ διὰ τοὺς Ἄγγλους· ἀλλ' ἡ σπουδὴ μιᾶς ἀπερισκέπτου ἐπιθέσεως, κατέστρεψε τὸ λαμπρὸν σχέδιον τοῦ γάλλου στρατάρχου.

Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης, ὁ Ἀμβρόσιος ἐκοιμήθη ἡσυχώτατος. Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδε τὸν πατέρα του, ἐσκυμμένον ἐπ' αὐτοῦ, μὲ πρόσωπον ἐκφράζον μεγάλην συγκίνησιν.

— Ἔλα νὰ φιληθοῦμε, παιδί μου, τῷ εἶπε. Δύο φορές· μιὰ γιὰ τὴ μητέρα σου . . . καὶ μιὰ γιὰ μένα . . . Ὁ Θεὸς νὰ σε φυλάῃ! . .

Καὶ ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀγωνίαν του.

Ἡ μάχη ἤρχισεν. Ἐπὶ πολὺ ἡ νίκη ἦτο ἀμφίρροπος, θὰ ἐκρίνετο δὲ ὁριστικὴ ὑπὲρ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἂν δὲν συνέβαινεν ἓν σπουδαιότατον λάθος. Εἷς τῶν στρατηγῶν, πολὺ ἀνυπόμονος, πρὶν δοθῇ τὸ σύνθημα, διέταξε νὰ προχωρήσουν πολὰ συντάγματα, τὰ ὁποῖα οὕτω ἠμπόδισαν τὸν ἐχθρὸν νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον στήσῃ.

Ὁ συμμαχικὸς στρατὸς εἶχε τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀριθμοῦ. Ἀλλ' αἱ δυνάμεις του θὰ παρελύοντο, ἂν ἐξετελεῖτο ἀκριβῶς τὸ σχέδιον τοῦ στρατάρχου Νοάϊγ. Δυστυχῶς ἡ λανθασμένη καὶ πρόωρος ἐκείνη κίνησις ἐξέθετε τὰ γαλλικὰ στρατεύματα εἰς μέγαν κίνδυνον, καὶ ὁ στρατάρχης διέταξεν ὑποχώρησιν.

Ὁ νεαρὸς Μπουφλέρ, περικυκλωθεὶς πλησίον ἑνὸς ὀροπεδίου, ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπανειλημμένως ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἱππέων του. Ὁ ἄγων ἦτο ἄνεμος. Τὸ ἀπόσπασμα ἀπεδεκατίσθη ὑπὸ μιᾶς πυροβολαρχίας. Μία σφαῖρα συνέτριψε τὸν πόδα τοῦ Ἀμβροσίου. Ὁ γηραιὸς ἀκόλουθός του ὥρμησεν, ὅταν τὸν εἶδε πίπτοντα, καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὸ φορητὸν νοσοκομεῖον διὰ μέσου μυρίων κινδύνων.

Τὸ τραῦμα τοῦ δυστυχοῦς παιδίου ἦτο σοβαρώτατον. Οἱ χειρουργοὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ ἀκρωτηριασμὸς ἦτο ἀναπόφευκτος. Ἀλλ' ὁ τραυματίας ἀντέστη κατ' ἀρχὰς μετὰ πείσματος.

— Τί, ἔλεγε, δύο κακὰ συγχρόνως, εἶνε πολύ! Δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ λάβω ἐκδίκησιν καὶ οἱ Ἄγγλοι εἶνε νικηταί!

Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸν διεβεβαίωσαν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἱππεύῃ καὶ μὲ ξύλινον πόδα·

— Ἔστω, εἶπε· γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Θέλω ὅμως πρῶτα νὰ γράψω πρὸς τὴν μητέρα μου.

Καὶ μὲ θάρρος ὑπεράνθρωπον ἐχάραξεν ὀλίγας γραμμάς, ὑποβασταζόμενος ὑπὸ τοῦ δυσμορίου πατρός του, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβλεπεν ἐν ἀπελπισίᾳ, προσπαθῶν νὰποτυπώσῃ εἰς τὴν μνήμην του καὶ εἰς τὴν καρδίαν του τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ ἐκλείψῃ . . .

Συγκίνησις κατεῖχε βαθυτάτη ὅλους τοὺς μάρτυρας τῆς σπαρακτικῆς ταύτης σκηνῆς.

Ὁ ἡρωϊκὸς Ἀμβρόσιος δὲν ἐπέζησε τοῦ τραύματός του. Ἰσχυρὸς πυρετὸς ἐπεδείνωσε ταχέως τὴν θέσιν του. Αἱ διακεκομμέναι λέξεις τοῦ παραληρήματός του ἀπεδείκνυον ὅτι ἐξηκολούθει ἀκόμη ὀνειρευόμενος θριάμβους πολεμικούς, τὴν μόνην φιλοδοξίαν τῆς τόσον βραχείας του ζωῆς. Καὶ τὸ ὄνειρόν του ἐτελείωσεν εἰς ἄλλον φωτεινότερον κόσμον, ὅπου αἱ δάφναι αἱ γήϊναι μεταβάλλονται εἰς δάφνας ἀθανάτους, ὅταν ἀποκτῶνται ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸ καθῆκον καὶ τὴν τιμήν.

Ἡ μαρκησία Μπουφλὲρ ἔκλαυσεν ὅπως κλαίουν αἱ ἀπαρηγόρηται μητέρες καὶ ἐν τῇ σιγῇ τοῦ πενθίμου θαλάμου της, ἀνέγνωσε μυριάκις τὴν συγκινητικὴν ἐπιστολὴν τοῦ γενναίου παιδίου. Τὸ πολύτιμον τοῦτο λείψανον εὑρέθη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τῆς οἰκογενείας, κιτρινισμένον ἀλλ' ἀνέπαφον:

«Ἀγαπητή μου μῆτερ, ἐπληγώθην πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν πόδα. Δέν σου ἀποκρύπτω ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μού τον κόψουν. Ἀδύνατον νὰ σου εἴπω πόσον λυποῦμαι· ἀλλὰ βεβαίως ἡ λύπη μου εἶνε ὀλιγωτέρα, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῇς μανθάνουσα τὸ δυστύχημα. Ἐλπίζω νὰ ἐπιζήσω τῆς ἐγχειρήσεως· ἄλλως, σοὶ ἀποστέλλω, ὡς μικρὰν παρηγορίαν, τὸ ὕστατόν μου φίλημα. Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆς, ἀγαπητή μου μητερούλα· θὰ γίνω γρήγορα καλά. Φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν μου καὶ τὸν ἀγαπητόν μου Ραϊμόνδον.»

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῶν Μπουφλέρ, μεταξὺ τῶν τάφων τῆς οἰκογενείας, ἀνεγινώσκετο, πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή, κεχαραγμένη διὰ χαρακτήρων χρυσῶν:

ΤΗΙ ΙΕΡΑΙ ΜΝΗΜΗΙ
ΕΝΟΣ ΗΡΩΟΣ
ΔΩΔΕΚΑΕΤΟΥΣ

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΝΕΙ τώρα, παιδιά μου, ὁ Μικρὸς μεταφραστικὸς Διαγωνισμός, διὰ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ γνωρίσωμεν καὶ τὰ γαλλικά σας καὶ . . . τὰ ἑλληνικά σας. Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου· ὄχι ἀργότερα!

Καὶ ἤκουσεν ἡ *Ναυτοπούλα*, ὅτι ὁ *Οἰδίπους Τύραννος* ἐθύμωσε μαζί της καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγήν· ἐπῆρε δηλαδὴ τὸ βαπόρι καὶ μιὰ καὶ δυὸ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν της πατρίδα, ὅπου ὠχυρώθη πλησίον τῶν ἀγαπητῶν της γονέων... Ἀπὸ ἐκεῖ μοῦ γράφει σήμερον τὰ συνήθη της χαριτωμένα. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ συνομολογηθῇ γρήγορα, διότι ὁ *Οἰδίπους Τύραννος* ἐξεθύμωσεν, ἀφ' οὗ εἶδε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ *ἀκριβάτου* καὶ οὐχὶ περὶ *ἀδιακρίτου*· καὶ ναί μὲν διαμαρτύρεται, ὅτι δὲν ἔχει μακρυὰ πόδια καὶ χέρια, ἀλλὰ τὸ κάμνει γελῶν, χωρὶς ἦχος θυμοῦ. Ἀκοῦς, Ναυτοπούλα; Εἰμπορεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς.

Ἀ, μὰ εἶνε ἀπόλαυσις τὸ σημερινὸν γράμμα τοῦ *Ταπεινοῦ Ἰου*, ἔμμετρον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅπως καὶ τὰ Μικρά του Μυστικά. Ἰδοὺ τί γράφει διὰ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*:

Νὰ προσφέρῃς καὶ προσφήσεις
Καὶ πολλὰς εὐχαριστήσεις.
Εἰς τὸ Ἀρχιζιζάνιον τὸ τόσον εὐγενές,
Ποῦ τόνομά μου χάρισεν εἰς τὸ κοτόπουλό [του,
Κ' εἰς ὅποιο θὰ διακρίνεται μὲ τρέλλες καὶ [φωνές,
Ὅταν θὰ βγάλ' ἡ κλωσσά μου, θὰ δώσω τὸ [δικό του!

Πιστεύω, *Πρωτομαγιά*, ὅτι ἡ φίλη μας ἐκείνη θὰ τηρήσῃ τὸν ὅρκον της καὶ δὲν θὰ προδώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, τὸ ὁποῖον ἐκινδύνευσε (πώ, πώ, φρίκη!) νὰ διαδοθῇ εἰς ὅλον τὸ σχολεῖον! Εἰπέ της ὅτι τὴν παρακαλῶ κ' ἐγώ.

Ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ τάξις, *Ἀγκυρα τῆς Φιλίας*, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκδίδονται τὰ φυλλάδιά μου μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς ταραχὰς καὶ τὰς ἀνωμαλίας, ὠφέλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι μὲ περιεστοίχισαν σφιγκτότερον τώρα ἐν τῷ κινδύνῳ ὡς ἀληθῆ των μητέρα. Πολλοὶ μοῦ τὸ ἔγραψαν, ὅτι ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ μόνη των παρηγορία, κατὰ τὸ διάστημα τῶν δοκιμασιῶν. Βλέπουσα λοιπὸν τοιοῦτον ἐνδιαφέρον, ἦτο ἀδυνατὸν νὰ μὴ *καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν* διὰ νὰ εἶμαι τακτικὴ καὶ ἀκριβής;

Πολὺ ζωηρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα ἡ διήγησίς σου, ἀγαπητόν μου *Φωτοθέλον Τόξον*. Χαίρω ποὺ ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου καὶ τον φιλῶ.

Εὔχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ παρέλθῃ καὶ ἡ νέα ἀσθένεια, προσφιλής μου *Θέλπουσα*. Ἡ προσεχὴς ἐπιστολή σου δὲν θὰ εἶνε πλέον γραμμένη «διὰ πυρεσσούσης ἀδυνάτου χειρός». Εἴθε!

Ἀγαπητέ μου *Τζὶν-Τζὶν-Τζὶν*, δέχομαι τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἀλλὰ ξεύρεις τί λέγει ἡ παροιμία; «Ἄλλαξε ἡ γίνα—κ' ἔβαλε ἐκεῖνα!»

Ὁ κ. Φαίδων, *Φιλέλλην Μικρασιάτα*, μὲ παρεκάλεσε νὰ σε ἀντασπασθῶ ἐκ μέρους του. Τῷ ἤρεσε πολὺ ἡ φράσις σου, ὅτι «ἀκανονφίζει διὰ τοῦ Ἡμερολογίου του τὰς ψυχὰς σας καὶ τὰς καρδίας σας».

Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ μετάφρασίς σου, *Γαληνεαία Θάλασσα*. Ἔχει πολὺ ἁπλῆν καὶ ἀφελῆ γλῶσσαν. Σὲ συμβουλεύω νὰ καταγίνεσαι καὶ μίαν ἡμέραν, τίς οἶδε! εἰμπορεῖ νὰ δημοσιεύσω κανὲν διήγημα κατὰ μετάφρασιν ἰδικήν σου. Φαντάσου νὰ γίνῃς καὶ συνεργάτριά μου, ἔ;

Θὰ ἐλαττώσω τὴν ἀξίαν τῆς πράξεώς σου, φίλτατε *Δὸν Κεχώτη*, ἂν γράψω ὅτι ἐπειδὴ ἦσο ἀσθενῆς (περαστικά!) καὶ δὲν σου ἐχρησίμευεν ὁ Ἀχαμνόων σου, τὸν ἔστειλες εἰς τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*... Δι' αὐτὸ δὲν τὸ γράφω.

Ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς, *Λευκὴ Ἄρκτος*, στεῖλέ μου ἐκ νέου τὰ ψευδώνυμα νὰ σου ἐκλέξω. Ποῦ νὰ εὕρω τώρα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολήν, φιλτάτη μου, μέσα εἰς τοιοῦτον κυκεῶνα!

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ μου ἔστειλες, φίλτατε *Ἀσποροποταμίτη*, σοῦ ἐκλέγω αὐτό. Μακρὸς ὁ κατάλογός σου, ἀλλὰ πολλὰ ἀνήκον εἰς ἄλλους. Ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν *γαλλιστὶ*(!) δὲν προτείνω.

Ὄχι, *Ρωμύλε* μου, δὲν ἤθελα νὰ εἰπῶ αὐτό. Δὲν εἶδα ὅτι ἡ μετάφρασις ἦτο διαφορετική;

Οἱ λογαριασμοί σου ἐν τάξει, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*. Βλέπω ὅτι προσεμάντευσες ποῖον ψευδώνυμον θὰ ἐβραβεύετο. Τὸ ποίημά σου ὡραιότατον. Τὸ τετράδιον τῆς *Φθινοπωρινῆς Βροχῆς* σοῦ το ἔστειλα εἰς τὰς 8 Ἀπριλίου. Μήπως ἐχάθη;

Ρινάκη Μεγαλομυτσουλε, δὲν σε ἠξεύρω. Ποῦ εἶνε τὰ ἀληθές σου ὄνομα; Φίλος ἄγνωστος γίνεται;

Ἀ, μπᾶ, *Τσὶν-Τσών!* Τί θὰ ἔλεγεν ὁ φίλος μου *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους*, ἂν σε ἔλεγα *Πραξιτέλειον Ἑρμῆν*; Θὰ εἴπω εἰς τὸν κ. Γιαννοῦκον, ὅτι ἔμαθες ἀπέξω τὸν μῦθόν του «Γερανοὶ καὶ Χῆνες». Μοῦ ὀφείλεις ὅμως 10 λεπτά. Κάθε τετράδιον συνοδεύεται ἀπὸ 20λεπτον γραμματόσημον ἀνεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως.

Μικρὲ Συμπαθητικέ, ἀπαράδεκτον τὸ νέον ψευδώνυμον.

Τί ὡραῖαι αἱ ἐκδρομαί σου, φιλτάτη *Ἀταγίς!* Ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀκρακορίνθου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔβλεπες τὴν Κορινθιακὴν πεδιάδα, τὸν ἰσθμόν, τὴν διώρυγα, τοὺς δύο κόλπους, νήσους τινὰς ἐντὸς αὐτῶν (μὴ λησμονῇς ὅτι μία ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ ἔνδοξος Σαλαμίς!) μακρὰν δὲ τὴν *Ἀττικήν*, τὴν *Ἀκρόπολιν*, τὴν *Πεντέλην*, τὸν *Ὑμηττόν*, καὶ μόνον τὸ Γραφεῖόν μου δὲν ἔβλεπες (τί κρῖμα!) ξεύρεις ποῖος σὲ εἶδε καὶ μοῦ το εἶπε; Τὸ πουλάκι μου! — Καὶ ἓν ἄλλο δὲν θα ξεχάσω ποτέ· ὅτι ἐνῷ ἦσο τόσον ἀσθενής, — ὄχι βέβαια ἀπὸ τὰς ἐκδρομάς! — ὥστε δὲν ἠδύνασο νἀνοξέῃς οὔτε τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἐν τούτοις ἐφώναζες: «Φέρτε μου τὴν Διάπλασιν!»

«Μολὼν λαβὲ» κύριον *Ἀρχιζιζάνιον !* Αὐτὸ σοῦ ἀπαντᾶ ἐπὶ τὸ λακωνικώτερον ἡ *Ὡραία Δορκάς*. Βέβαια ! — Ἀλλὰ πρὸς τὴν *Ὡραίαν Δορκάδα* ἀπαντῶ ὅτι δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη διὰ νέαν ἔκδοσιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν. Μελετῶ ἐπ' αὐτῶν πολλὰς καινοτομίας, ἀλλ' ἀργότερα.

Ὑποθέτω, *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*, ὅτι ἅμα συμπληρώσῃς ἓν Λεύκωμα ἐξ 25 τετραδίων, εἰμπορεῖς νὰ πονέσῃς ἓν βραβεῖον εἰς τὸ καλλίτερον. Θὰ εἴπω εἰς ὅσους ἐπερίμεναν τετράδιά σου ὅτι ἦσο ἀσθενὴς ἕνα ὁλόκληρον μῆνα. Ὦ, πῶς χαίρω που ἔγεινες καλά ! Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ Βραβεῖον καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου.

Νά, ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, μετ' ὀλίγον τελειόνει ἓν Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ἀπονέμει εἰς τὸ καλλίτερον ὡς βραβεῖον ἓν ὡραιότατον βιβλίον : τὴν *Ἱστορίαν τοῦ Σουλίου* ὑπὸ Περραιβοῦ. Λαμπρά !

Ἀγαπητέ μου *Δεβιερᾶτε*, τὰ ψευδώνυμα ποὺ μου προτείνεις τὰ ἔχουν ἄλλοι. Ὡς πρὸς ἐκεῖνά που εἶδες, μὴ σκοτίζεσαι ! εἶνε ἀνάξια πάσης προσοχῆς—παληόχαρτα καλὰ μόνον διὰ δίπλωμα.

Λευκὴ Πεταλούδα. τὸ τετράδιον τῆς *Ἀνθισμένης Ἀγναριᾶς*, σοῦ το ἔστειλα εἰς τὴν Λάρισσαν, τὴν 11 Ἀπριλίου. Καὶ βεβαίως δὲν ἐπρόφθασες νὰ το λάβῃς. Ἴσως σοῦ στείλῃ ἄλλο.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Πόσον μάγαποῦν οἱ φίλοι μου, ἀποδεικνύει τὸ ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησαν οὔτε εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ! Ἀπόδειξις ὅτι ἔχω ἀκόμη νὰ γράψω ξεσπάθωμα. Λοιπόν : ὁ *Κορυδαλὸς* (1 συνδρ.), *Μιχαὴλ Ι. Κοντοῦ* (νέον ξεσπάθ. 1), *Δήμητρα Σ. Ραζῆ* (1 συνδρ.), *Ἀνδαλουσία* (νέον ξεσπ. 1), *Ἀλκυὼν* (1 συνδρ.), *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* (νέον ξεσπάθ. 1), *Κουταλιαρὸς* (1) καὶ *Ἀνεμοστρόβιλος* (1).

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐχαριστῶ θερμότατα.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου δὲν τους γράφω εἰς αὐτὸ τὸ φυλλάδιον. Ὥστε οἱ φίλοι μου ἂς λάθουν τὴν καλωσύνην νὰ μού τους ξαναγράψουν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Σελήνην* (αὐτὸ μόνον ἦτο ἐλεύθερον), *Ἀχαϊκὸν Δρομέα* (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπροτίμησα), *Περικαλλῆ Βόσπορον* (καλὸν ἔ ;) καὶ *Λευκὴν Ἀκακίαν*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν : Ἡ *Ναυτοπούλα* μὲ τὸν *θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεγνῶν*, *Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα*, *Λευκὸν Ρόδον*, *Λευκὴν Δορκάδα*, *Ὀσίαν Μαρίαν*, *Ἀφροδίσσαν*, *Κατραπακιάν*, *Μαῦρον Πρίγκιπα* καὶ *Πατατράκ* — τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (ἐμμέτρως ἐκατέρωθεν) — τὸ *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* μὲ τὴν *Μικρὰν Φωσφοροπόλιδα*, *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ *Ξανθόμαλλην Ἀραπίτσαν* — ὁ *Φιλέλλην Μικρασιάτης* δέχεται μὲ πάντα, ὅστις θὰ του ἔκαμνε τὴν τιμήν, νὰ τῳ στείλῃ τετράδιον — τὸ *Χρυσοῦν Δέρας* μὲ τὴν *Πολίχνην τοῦ Πηλίου* καὶ *Κόντε Ραπαράκην* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των), — ἡ *Γαληνιαία Θάλασσα* μὲ τὸν *Φλὶρ-Φλὰρ* καὶ *Τρεχαγουρευόπουλον* — *Λέων ὁ Ἴσαυρος* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Ἀλύτην*, *Καφηρέα*, *Δημ. Χατζόχον*, *Ρωμύλον*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων*, *Ποιμενικὴν Φλογέραν*, *Δαιμονάκι*, *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Ἀρχιζιζάνιον*, *Δὸν Κιχώτην*, *Δάφνην*, *Ἀδραν τοῦ Φαλήρου*, *Θέλπουσαν*, *Ξανθόμαλλην Ἀραπίτσαν*, *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*, *Τὶκ-Τάκ*, *Φωτοβόλον Τόξον*, *Γαληνιαίαν Θάλασσαν*, *Ὀλυμπιονίκην* καὶ *Ἀνδαλουσίαν* — ἡ *Λευκὴ Ἄρκτος* μὲ τὴν *Μικρὰν Μάγισσαν*, *Γαῦ-Γαῦ*, *Τσὶν-Τσώ*, *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον*, *Πασχαλιάν*, *Δὸν Κιχώτην*, *Λίχμάλωτον Χελιδόνα*, *Χρυσοῦν Δέρας*, *Ἐρημίτην*, *Διογένην Λαέρτιον* καὶ *Κουταλιαρόν* — Καὶ τώρα ;

Εἷς συμπολίτης τοῦ Σουρῆ
Ἄκραν τιμὴν τὸν θεωρεῖ
Νὰ ἀνταλλάξῃ μερικὰ
Μ' ἀγνώστους φίλους Μυστικά:

δηλαδή: ὁ *Φιλάδελφος* μὲ τὴν *Χρυσομένην Ἀνατολήν*, *Σεληνόφωτον Νύκτα*, *Ἀθυσιηνὸν Πολεμιστήν*, *Λέοντα τὸν Ἴσαυρον*, *Λευκὸν Κύκνον*, *Βράχον τῶν Γλάρων*, *Ἀρτέμιδα Ἀραβαντινοῦ*, *Ἐλένην Μ. Θεοτόκη*, *Ἀγριολούλουδον τῶν Ψαρῶν* καὶ *Τσίου - Τσίου - Τσίου* — ἡ *Ἀστροφεγγιὰ* μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν*, *Στερεὰν Ἑλλάδα*, *Νέαν Ἑλλάδα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Κυανόλευκον Σημαίαν*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* καὶ *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* — ὁ *Κόμης Μοντεχρῖστος* μὲ τὴν *Μερσεδῆν* (ἧς ζητεῖ τὄνομα) — ὁ *Ἀχαϊκὸς Δρομεὺς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Δάφνην*, *Σοφίαν Κόλλα*, *Χριστίνην Γερούση* καὶ *Θέλλαν* — ὁ *Μικρὸς Συμπαθητικὸς* μὲ τὸν *Μόζαρτ* — ὁ *Λέων τῆς Νεμέας* μὲ τὴν *Μακεδονικὴν Καρδίαν*, *Ἀδριανόν*, *Φάρον τῶν Πατρῶν*, *Νέαν Ἑλλάδα*, *Ναύαρχον Κοδριγκτῶνα*, *Καλλικάντζαρον*, *Ρωμύλον*, *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως*, *Κουταλιαρόν*, *Δὸν Κιχώτην*, *Ἀφρισμένον Κῦμα*, *Δέαν*, *Ὀλυμπιονίκην* καὶ *Δαιμονάκι* — ἡ *Ὡραία Δορκὰς* μὲ τὸν *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως*, *Κουταλιαρὸν* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* μὲ τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν* καὶ *Φλὶρ-Φλάρ*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Σοφὸν Σολομῶντα*, *Μικρὸν Διάβολον*, *Νεράϊδαν τοῦ Ποδονίφτη* (νὰ ἰδοῦμεν 1) *Χιοσοκεπὲς Παναγαϊκόν* (ὄχι) *Ἀλύτην*, *Νικηνὴν τῶν θερμοπυλῶν*, *Ἰωάννην Λεμαριὸν* (ἔστειλα πάλιν 7ον καὶ 10). *Σατανᾶν*, *Κουταλιαρόν* (ἔχε ὑπομονήν !) *Δὸ λὰ-σὸλ-μὶ* (φαίνεται ὅτι τὰ ἄλλα, ἂν καὶ ὡραῖα, δὲν ἦσαν κατάλληλα διὰ παιδιά) *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* (ἀναμένω, καὶ μετ' ἐμοῦ πολλοὶ ἄλλοι...) *Γραβιᾶν* καὶ ἀδελφόν, *Ἐνοσείχθονα Ποσειδῶνα* (τὸν παραπέμπω εἰς τὸ 2ον φυλλάδιον τοῦ 1896), *Ἐρημίτην* (δὲν εἶνε ἐδῶ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*) *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (τί λέγει ὁ ὀνειροκρίτης ;) *Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην*, *Πειρασμένον Λύκον*, *Ποιήτριαν Σαπφώ*, *Ἀγριοτριαντάφυλλιὰν* (εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν) *Λέοντα τῆς Νεμέας* (ὄ, δὲν ἠξεύρω !..) *Καρδερίνα*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (ἐλήφθη ἡ συστημένη μὲ τὰς λύσεις) *Σοφὸν Πιττακόν*, *Θησέα Περιστιάνην* (ἔγεινε καλά ;) *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου*, *Ἀνεμοστρόβιλον* (εὐχαριστῶ θερμῶς) *Μόζαρτ*, *Κόρην τῆς Ὡραίας Λέσβου* (εὐχαρίστως) *Τρεχαγουρευόπουλον*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Μαΐου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μικρὰ Μαρίκα ἐμάλωσε μὲ τὸν Δημητράκην καὶ ἐπάνω εἰς τὸν θυμόν της τοῦ εἶπε :

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶσαι τέτοιος, νὰ μου δώσῃς ὀπίσω τὸ μολύβι, ποὺ σου ὑποσχέθηκα νὰ σου χαρίσω !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγρίας Ἀμερικανίδος

* * *

Ὁ *Τάκης* : — Ἡ ἐφημερίδες λέγουν πῶς ἂν αὔριο τὸ πρωὶ βρέχῃ, ἡ τελετὴ θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ *ἀδελφός του*: — Καὶ ἂν βρέχῃ τὸ ἀπόγευμα;

Ὁ *Τάκης* : — (ξύνων τὸ κεφάλι του.) Χμ ! ξεύρω κ' ἐγώ ; Τότε ἴσως θὰ γίνῃ τὸ πρωΐ !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσοφάγου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

249. Λεξίγριφος.

Ἄρθρον, ἀριθμὸν καὶ γράμμα τάξατε εἰς τὴν σειρὰν καὶ εἰσπράττω καὶ πληρόνω ὅσον θέλετε παρὰν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σευρ. Θεοδ. Μιχαὴλ Τσούβαλη

250. Στοιχειόγριφος.

Κάτοικος ἀγρῶν, δρυμόνων καὶ θεὸς συνάμα εἶμαι· ἂν με ἀποκεφαλίσῃς στὴν γραμματικήν σου κεῖμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ν. Δημητριάδου

251. Αἴνιγμα δημῶδες.

Ἔχω μιὰ παλιοσεντούκα
κ' ἔχει μέσα τράκα-τρούκα·
σὰν χαθῇ ἡ τράκα-τρούκα
πάει κ' ἡ παλιοσεντούκα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μυτιληναίου Ἀρίωνος

252. Πρόβλημα.

«Ἂν πωλήσω ὅλα μου τὰ πρόβατα πρὸς 15 δραχμὰς τὸ ἕν, εἶπε χωρικός τις ὁδηγῶν πρὸς πώλησιν τὰ ποίμνιά του, εἰμπορῶ νὰγοράσω τὸ σπίτι ποὺ εἶνε ἐκεῖ κάτω, καὶ θὰ μου μείνουν καὶ 500 δραχμαί· ἂν ὅμως τα πωλήσω πρὸς 12 δραχ. τὸ ἕν, θὰ μου λείψουν 4,000 δραχ. διὰ νὰ ἀγοράσω τὸ σπίτι».

Πόσα πρόβατα εἶχεν ὁ χωρικὸς καὶ πόσον ἤξιζεν ἡ οἰκία ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος

253. Γωνία.

K+++++ = Ἔντομον.
+P+++ = Μοῦσα.
++H++ = Φυτόν.
+T+++ = Δύναμις.
H+++++ = Ἐπίφρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βρεχνιασμένης Κουκουβάγιας

254-259. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι 15 συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἓξ ζῴων :

No-λις-ων-ρε-δα-κυ-λε-ο-ρως-ρεν-κε-νος-παρ-ων-νος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοσόφου Ἀναξαγόρα

260. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα Γερμανικῆς πόλεως.

1, Ἀμυντικὸν ὅπλον τῶν ἀρχαίων. 2, Μέρος τῆς οἰκίας. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεύς. 4, Εἶδος ἀσβεστώδους γῆς. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6, Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

261. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ὡς καὶ τὰ τρίτα ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα δύο Ἑλληνικῶν πόλεων.

1, Ἐπίσημος Ρωμαῖος. 2, Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων. 3, Πόλις τῆς Τουρκίας. 4, Ζῷον. 5, Οἶκος Θεοῦ. 6, Μέρος τῆς Οἰκίας. 7, Αἰγυπτία θεότης. 8, Αἰγύπτιος Βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Αὐγῆς

262. Κλειποσύμφωνον.

εο-ουο-η-ξαια-ια-η-ιη-ουο-ω-αωω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέλσονος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἀνεμματικῶν ἀσκήσεων τῆς 5 Ἀπριλίου 1897.

176. Ἀθῆναι, (α-θ-ναί). — **177.** Ἀλάσκα (ἅλας-κ).

178.
Σ Α
ΙΕΡΩΝ
Κ Α
ΕΙΔΟΙ
Α Τ
ΙΝΔΟΙ
Α Σ

179—181. 1. Κῶς. 2, Κέα. 3. Χίος. — **182.** ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ, Σάλπη, Κισσός, Λοπάς, Ἥλιος, Πῖσσα, Ἰσαῖος, Ὀλκάς. — **183—187.** Γενομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων φ, ο, σχηματίζονται αἱ λέξεις : φάρος, φόνος, φίλος, τάφος, σοφία. — **188.** ΠΑΡΟΣ, ΚΡΗΤΗ. (1, ΠΗνειός. 2, ΑΤταλος. 3, ΡΗνος. 4, ΟΡυζα. 5, ΣΚυλλα). — **189.** Ὁ ὀχυρὸς εἶνε κηφὴν τῆς κοινωνίας.